

9/2025

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

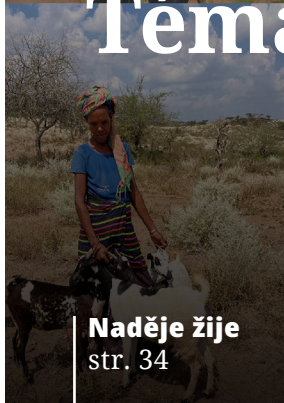

Téma: ADRA v procesu změny

str. 6

Naděje žije
str. 34

Buď láska, prosím (Pomoc Ukrajině)
str. 36

NADĚJJE ŽIJE

9 VEČERŮ PRO KLIDNĚJŠÍ MYSL A ZDRAVĚJŠÍ TĚLO

7.–15. 11. 2025 kongresové centrum Praha – Jižní sál

Mark Finley

1. Úžasné objevy ve ztracených městech
2. Navrženo pro život
3. Bortící se Blízký východ
4. Ozvěny věčnosti
5. Tajemství osobní síly
6. Bitva o trůn vesmíru
7. Nejlepší lék na stres
8. Tajemství smrti odhaleno
9. Konec, nebo nový začátek?

Ernestine Finley

- Žít zdravě do 100 let
- Výhody životodárného nápoje
- Bud'te aktivní, zůstaňte zdraví
- Léčivá síla lásky
- Zdravý životní styl prodlužuje život
- Klíčové principy vyvážené výživy
- Jídlo jako lék
- Dodávejte svému životu novou energii
- Dostatečný spánek

Dr. MARK FINLEY je mezinárodně uznávaný řečník a autor knih, který procestoval desítky zemí a oslovil miliony lidí. Jako znalec historie a teologie ukazuje, jak najít pevný bod v časech nejistoty – a proč naděje může změnit i váš život.

ERNESTINE FINLEY je odbornice na zdravý životní styl, autorka knih a inspirativní žena, která i po sedmdesátce běhá maratony. Ve svých přednáškách sdílí jednoduché principy, jak mít víc energie, zdraví a radosti každý den.

www.nadejezije.cz

TÉMA

6 | Lidé se mění, poslání zůstává

Rozhovor s Radkem Špinkou

TÉMA

12 | Přála bych si, aby ADRA byla stále lidem nablízku

Rozhovor s Miroslavou Čančíkovou

Z DOMOVA

18 | RAIL tour 2025

Bedřich Bolf

KAPLANSKÁ SLUŽBA

28 | Kaplani v čase krize

Ivana Márföldiová

ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ STYL

43 | Nakolik si ceníte svůj čich?

Jana Krynská

PATHFINDER

45 | Helfštýn 2025

Lukáš Jureček

Advent, číslo 9/2025, vychází v říjnu 2025.
Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365,
registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne,
Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková, Marie Koukolová

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek,
Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský,
Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: ADRA ČR

Foto: 24, 25, 34, 41 – www.wikipedia.org;
5, 40, 42, 44 – www.pexels.com;
31 – Nikolay Stoykov /AME (CC BY 4.0);
41 – https://www.wikiskripta.eu/

Výrok „Panta rhei“ („Vše plyne“) je připisován antickému filozofovi Hé-
rakleitovi z Efezu. Má vyjadřovat
myšlenku, že vše kolem nás podléhá neustálé
změně, pohybu a vývoji. Neplatí to však jen
o dějinných událostech nebo osobním životě
jednotlivce, ale vztahuje se to i na život takové
organizace, jakou je ADRA.

Proto jsme téma tohoto čísla časopisu vě-
novali „bilančnímu rozhovoru“ jejího odchá-
zejícího ředitele Radka Špinky. Je dobré se
čas od času ohlédnout zpět a zhodnotit, co
se podařilo, co je ještě třeba změnit a kam se
posunout. Sluší se věci zhodnotit, ocenit úsilí
odcházejícího, poděkovat za vykonanou práci
a popřát Boží vedení na nové cestě, která se
před ním otvírá. A domnívám se, že je za co
děkovat a za co být vděčný. Nejen Radkovi,
ale především našemu Bohu, který má osud
naší planety ve svých rukou. A to minulé
roky přinesly mnoho neblahých událostí –
přírodní pohromy, války a krize v různých
podobách.

Téma by ale nebylo úplné, kdybychom
neudělali ještě jeden krok. A tak jsme oslovili
i nastupující ředitelku humanitární organiza-
ce ADRA Mirku Čančíkovou. Jedna éra končí,
v tomto případě desetiletá, ale další část ži-
vota Adry je před námi. Proto je důležité se
také dozvědět, co tuto organizaci čeká, co
se naopak změní a jak bude ADRA vypadat
za pár let.

Pohled zpět a pohled kupředu. To je to,
co vás na stránkách říjnového čísla časopi-
su Advent čeká. Vzhledem i k dalšímu hod-
notnému obsahu věřím, že vás čeká inspi-
rativní čtení, které vám udělá radost nebo
přinese alespoň rozptýlení v dnešní nelehké
době.

— Vítězslav Chán,
šéfredaktor

Žijeme jen jednou

Pratap G. Rao, Adventist Review

S kyticí květin v ruce jsem stál u hrobu svého otce (moje matka je pohřbena vedle něj) a děkoval Bohu za to, že mi dal tak úžasného otce. Zastavil jsem se rovněž i u několika dalších hrobů v okolí. Člověk nemůže navštívit hřbitov, aniž by si sám uvědomil krátkost lidské existence a vlastní smrtelnost.

Tragédie smrti

Každá smrt je tragická (nebyla součástí Božího původního plánu pro jeho dokonalé stvoření) a pro ty, kteří zůstávají, představuje nenahraditelnou ztrátu. Básník John Donne měl pravdu: „Smrt každého člověka mě oslabuje, protože jsem součástí lidstva.“ Nejtěžší je však pochopit tragédii, když skončí mladý život, často ještě dříve, než měl šanci žít, milovat a snít.

Smrt nikoho neupřednostňuje, přijde ke všem. K bohatým i chudým,

mladým i starým, úspěšným i neúspěšným, věřícím i nevěřícím. A často nás zasáhne nečekaně. Říká se, že čas léčí všechny rány, ale obrovské prázdno, které zesnulý zanechá v srdcích svých blízkých, zůstane navždy.

Život je křehký

Před pár lety jsem letěl do Loma Lindy v Kalifornii, abych se zúčastnil vzpomínkové bohoslužby na Williama G.

Johnssona – milovaného pastora, učitele, redaktora, učence a přítele. Podlehl rakovině. V 88 letech měl stále bystrou mysl a jeho plodné pero stále chrlilo knihy – více než čtyřicet.

Ze svého sedadla u okna jsem neviděl nic jiného než hnědou, pustou, hornatou krajinu, která se rozprostírala pode mnou. *Musíme teď letět nad Arizonou*, pomyslel jsem si. Požádal jsem stevarda o potvrzení, ale ten si nebyl jistý. Zavolal pilota. Odpověď přišla

Musíme si uvědomovat krátkost života, abychom moudře využívali čas, který nám Bůh přidělil.

okamžitě. „Ano, skutečně letíme nad Arizonou; a pokud se podíváte z levé strany letadla, uvidíte město Phoenix – mizějící v dálce.“

Ve výšce více než 11 kilometrů jsem byl konfrontován s trpkou realitou, že smrt je jen zlomek vteřiny daleko. Život je tak křehký; tak nepředvídatelný. Máme jen jeden život, a když skončí, je konec. Neexistují žádné reprízy, žádná opakování, žádné druhé šance. „Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce“ (Ž 90,12), napsal Mojžíš. Určitě se nezaměřoval na čísla. Neměl na mysli délku pozemské existence. Myslel tím patrně toto: „Musíme si uvědomovat krátkost života, abychom moudře využívali čas, který nám Bůh přidelil.“

Život může být někdy těžký a nespravedlivý, ale Bůh je vždy spravedlivý. Nemáme sice všichni stejné množství času ani stejné obdarování, ale budeme jednou souzeni pouze podle toho, co uděláme s tím, co nám bylo dáno naším Stvořitelem.

Harry Chapin byl americký písničkář, filantrop a aktivista bojující proti hladu. Prostřednictvím svých koncertních turné vybral velké částky peněz a upoutal pozornost veřejnosti na problém světového hladu. Jeho příklad povzbudil další celebrity, aby udělaly totéž. Tragická autonehoda umlčela jeho hlas ve věku 38 let. Jeho bratr Tom Chapin se ujal pokračování v ušlechtilé věci, pro kterou se Harry tak vášnivě angažoval. Na otázku reportéra, zda „naplňuje“ místo svého bratra, Tom odpověděl: „Poslední věc, kterou by Harry chtěl, je, aby ho někdo nahradil. Chtěl by, abychom trochu více naplnili své vlastní místo v životě.“

Totéž platí i pro naše využití času. Nemůžeme žít život někoho jiného ani se nemůžeme vetknout do jeho

časoprostoru. Náš čas na zemi je jedinečný, je to naše úžasná příležitost změnit životy jiných lidí. Bůh od nás žádá pouze to, abychom s radostí přijali život, který nám byl dán, a snažili se naplnit každý okamžik smyslem a účelem.

Naděje na vzkříšení

Hřbitov je pro mě posvátným místem. Ale bez naděje na vzkříšení je to místo porážky, slepá ulička, místo, odkud není návratu. Místo, kde jsou navždy pohřbeny naděje, sny, vzpomínky a radost. Dlouhá, chladná zima beznaděje, bez naděje na jaro, na které by se dalo těšit.

Nenechte se mýlit: smrt je skutečná. Hrob je skutečný. Bolest, kterou cítíme, je skutečná. Odloučení je skutečné. Očima zamlženými slzami je pro nás těžké vidět víc než to, co se jeví jako strašlivá konečnost smrti. Ale díky Bohu to není konec příběhu. *Smrt nemá poslední slovo; Ježíš ano.* A proto jsem křesťan; věřím v Ježíše, který jediný je „vzkříšení a život“ (J 11,25).

Smrt nemá
poslední slovo;
Ježíš ano.

Lidé se mění, poslání zůstává

Martina Špinková, koordinátorka PR a fundraisingu

Po více než deseti letech se s vedením humanitární organizace ADRA ČR loučí její současný ředitel Radomír Špinka. Požádala jsem ho, aby se s námi podělil o své zkušenosti, příběhy z krizových momentů i o osobní svědectví víry, které formovaly jeho cestu.

Radku, když jsi před 32 lety v roce 1993 přijal „nenápadnou“ možnost pracovat v rámci civilní vojenské služby v Adře ve Frýdku-Místku, asi tě nenapadlo, kam tvoje služba lidem jednou vyústí: do osmi let strávených v zahraničí a pak od roku 2007 na delší čas do české Adry, kde jsi v roce 2015 přijal nabídku vedení této humanitární organizace.

Když se ohlédneš zpět – jaká tři slova tě napadnou nejdříve?

Lidé, mimořádné události a vděčnost.

A já bych možná ještě doplnila čtvrté slovo: „poslání“ – tak to u tebe totiž vnímám –, pomoc lidem v nouzi jako celoživotní poslání. Vedení organizace pro tebe nikdy nebylo spojeno jenom s manažerskou pozicí, ale především se službou – lidem i Bohu.

V čem ti následování tvého osobního poslání změnilo život?

Přineslo mi nadhled, učení se toleranci k lidem, a to nejen obecně, ale zejména k lidem z jiných kultur, možnost uspořádat si „zavčas“ životní priority, získání cenných zkušeností v terénu

a pak i v administrativě ředitele. Cítím se obohacený mnoha vztahy s lidmi, které bych nikdy nepotkal. Naučil jsem se přemýšlet a dívat se na svět globálně, nejen ze svého mikropohledu.

Jsem určitě více vděčný. Uvědomuji si, že žijeme v krásné, bohaté a požehnané zemi. Zároveň jsem se na mnoha místech naučil vystačit s málem, skromněji.

Splnilo se mi moje dětské přání pomáhat a sloužit užitečným způsobem lidem v zahraničí. Dnes si uvědomuji, že když si člověk něco moc přeje, zároveň tomu jde (např. mým studiem angličtiny v Anglii) naproti a modlí se za to, tak se to může splnit.

Když se podíváš na své první momenty ve funkci ředitele ADRA ČR – z čeho jsi měl největší obavu?

Obav byla celá řada: jestli a jak to zvládnou – přebíral jsem totiž Adru v nelehké personální situaci. Dále není pro mě komfortní vystupování v médiích, obával jsem se, jestli budeme mít dost peněz na financování provozu a pomoc lidem, zda najdu dost odborníků – protože naše práce vyžaduje i řadu odborných pozic... Říkal jsem si, že jestli přežiji rok, bude to úspěch.

Nastaly během deseti let tvého vedení chvíle, kdy jsi měl pocit, že je to nad tvé síly?

To asi nenastalo, mnoho období však bylo mimořádně náročných – tornádo, opakované povodně, covid, ale nejnáročnější byla ukrajinská krize. To jsme snad poprvé v historii Adry realizovali v rámci jedné mimořádné události souběžně pomoc lidem doma i v zahraničí,

a to ve velmi hektickém tempu a při neustále se měnící situaci.

Lidé přestanou mimořádné události typu tornádo nebo povodně za jeden až tři měsíce obvykle sledovat, ale pro nás v Adře navazující pomoc lidem trvá rok či několik let. Takže od covidu je to takový kontinuální tok mimořádných událostí, kterým se neustále věnujeme. K tomu ale musejí běžet všechny dosavadní schválené zahraniční projekty i dobrovolnická centra. Takže ano, objem práce za posledních tři až pět let byl mimořádně velký.

Co ti pomohlo překonat náročné chvíle?

Vědomí, že Bůh je nad tím vším, ujištění o jeho vedení. Také celá řada lidí, kolegů, ochotných dobrovolníků, podpora dárců – člověk vnímal, že na to není sám.

Rovněž to, že ADRA je založená křesťanskou církví a že jsem se mohl opřít o vedení církve, sbory i jednotlivce.

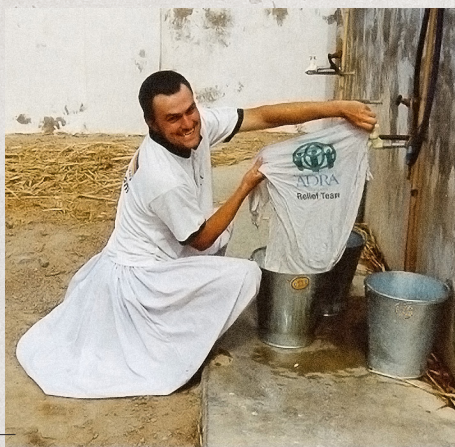
Radek s ředitelem ADRA International M. Krugerem a T. Petráčkem z ADRA EU

A pak myšlenka, že každý den má 24 hodin – pomohlo mi to udržet si mentální zdraví s nadhledem, že nemůžu vše zvládnout za jeden den, i když mám pocit, že všechna ta práce je potřeba. Pracovat krok za krokem, aby člověk vydržel, protože práce v Adře není běh na krátkou trať, ale je to maraton.

Když srovnáš roky náročné práce v terénu v zahraničí a nelehkou roli ředitele veřejně známé humanitární organizace – v čem to je jiné?

Rozdíl je v kontaktech – v terénu je člověk více v osobním kontaktu s příjemci pomoci. Také jde o pro mě zajímavé poznávání nových kultur, ale i život s často nefunkčními základními věcmi jako elektřina nebo bydlení několik měsíců ve stanu apod.

Práce ředitele je naproti tomu plná schůzek s řadou lidí, řízení pracovníků, mravenčí administrativní práce, a především se jedná o mnohem větší zodpovědnost: ředitel nemá zodpovědnost jen za jeden projekt (jako v terénu), ale v důsledku za stovky projektů a velkou řadu lidí.

Praní prádla na misi v Indii, Radek v místním oděvu

ADRAběh pro podporu dobrovolnictví

Která mimořádná událost během tvé české „mise“ byla pro tebe osobně nejtěžší?

Byla to právě Ukrajina – svou šíří, dlouhodobostí, nejistotou, kdy to skončí, což přináší obtížnější plánování a rozvržení pomoci...

Rovněž vědomí toho, že naši kolegové v ADRA Ukrajina jsou ve stálém ohrožení života a pomáhají lidem ve velmi náročných podmínkách. Také oni mají své rodiny zasažené válkou, slyší stovky traumatizujících příběhů, které ale nekončí... Ostatní mimořádné události jako tornádo nebo povodně proběhnou, je „koniec“, a my pracujeme v bezpečí na pomoci lidem. Už se od data události vše posouvá každý den jen k lepšímu. U ukrajinské krize je tomu jinak...

Kdy jsi naopak zažil okamžik velké radosti nebo naděje?

Není to jedna velká radost, ale spíše po každé cítím radostnou úlevu, když se podaří zvládnout další rok, nejsme ve ztrátě a audity jsou v pořádku. Rád se vždy setkávám s týmy a dobrovolníky v dobrovolnických centrech a s našimi dárci. Potěší mě různá regionální či státní ocenění dobrovolníků.

Stále mě naplňují výjezdy na monitorovací cesty a přímá setkání s příjemci pomoci, kdy vidím zblízka, jaký dopad na jejich život má naše pomoc.

Také mi udělaly radost nové kanceláře Adry v domě na ulici Markova, kam jsme se před několika lety přestěhovali z Klikaté, která se nacházela u sběrného dvora plného hluku a prachu.

Vážil jsem si osobní návštěvy prezidenta ADRA International Michaela Krugera, který se v květnu 2022 zúčastnil oslav 30. výročí založení ADRA ČR. V témže roce jsme také jako česká ADRA uspořádali v Praze summit finančních ředitelů ADRA, kteří přijeli z mnoha desítek poboček doslova z celého světa.

Jak se práce humanitární organizace ADRA změnila za posledních deset let?

Výrazně narostl počet lidí, které zaměstnáváme: na konci roku 2024 nás bylo 217, ale např. v roce 2022 jsme zaměstnávali 528 zaměstnanců na různé úvazky a pracovní poměry. Také objem vybraných darů vzrostl třikrát

Promo na Colours of Ostrava

až čtyřikrát na cca 200 až 250 mil. Kč ročně (319 mil. Kč v roce 2022), připravili jsme procesní změny a HR směrnice, máme mnoho nových IT systémů, používáme CRM dárcovský systém.

Mnohem více se při projektech dbá na ekologii, ekonomii, užitečnost a dopad celého projektu, na jeho dlouhodobost, na schopnost lidí převzít vlastní zodpovědnost a nebýt závislí na pomoci. Humanitární či rozvojová pomoc se obvykle již nepřeváží, ale distribuují se věci z místních zdrojů, aby se podpořila lokální ekonomika, nebo potřební lidé dostanou vouchery či hotovost a nakoupí si, co přesně potřebují. Síť ADRA nyní také mnohem více spolupracuje mezi sebou než před lety.

Co považuješ za největší „úspěch“ Adry za svého působení?

Že se podařilo vše zvládnout, dobré jméno Adry vybudované mými předchůdci udržet a také díky práci dalších lidí v Adře rozvinout – máme 15 dobrovolnických center ADRA, 37 charitativních obchodů, získali jsme peníze z ECHO projektů. V Evropě jsme nyní třetí největší pobočkou v objemu spravovaných financí a první v počtu zaměstnanců (z 30 poboček ADRA).

A proto jsme za posledních deset let mohli pomoci lidem ve více než 50 zemích, v mnohých regionech i opakovaně.

Co ty sám ses v této vedoucí pozici naučil, v čem rozvinul?

V trpělivosti, nadhledu a ještě větší důvěře v Boha. Stále se učím balancovat mezi tím, jak dát lidem zodpovědnost, svobodu a zároveň vyžadovat pracovní nasazení a výsledky. Musel

jsem se naučit převzít zodpovědnost za velké množství procesů a souvislostí a zároveň vše strategicky plánovat a promýšlet.

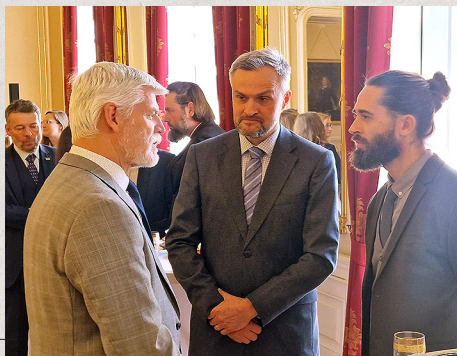
Jsmo obklopeni každodenními zprávami o válkách, přírodních katastrofách, lidském sobectví, chamtivosti a bezohlednosti – co tobě osobně pomáhá nerezignovat na pomoc a službu lidem, která se zdá jako „kapka v moři“?

Pomohla mi osobní zkušenost v terénu. Nevidět to z globálního pohledu, kdy pomáhat konkrétním pár lidem může vypadat „marně“, ale vidět jednotlivé lidské příběhy. Zároveň mi pomáhá i informace z Bible, že potřebné, chudé tu budete mít vždycky (Mt 26,11) a že války tu budou také (Mt 24,6).

O stálém smyslu pomoci mě ujišťuje i moje zkušenost a vědomí, že naše pomoc má skutečný dopad. Připomínám si příběhy lidí, se kterými jsem se při pomoci setkal.

Máš nějaký oblíbený verš, který tě na osobní či vedoucí úrovni provázel?

Ano, veršem, který mě opakovaně posiluje, je Jozue 1,9 (ČSP): „Vždyť jsem ti přikázal: Posilni se a buď odvážný,

Prezident Petr Pavel děkuje organizaci ADRA

neměj strach a neděs se, protože Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“

Povodně 2024

Inspiroval tě a dodal ti sílu či naději pro další práci příběh některého příjemce pomoci?

Za ty roky to byla celá řada lidských příběhů. Ale vyzdvihnu svoji poslední monitorovací cestu, která proběhla v červenci na Ukrajině. Měl jsem možnost navštívit tzv. kolektivní centra, jež slouží jako dlouhodobé ubytování pro lidi, kteří v důsledku války přišli o svůj domov.

Zůstaly mi v hlavě kontrastní obrazy: na jedné straně nedostatečný komfort a soukromí obyvatel, na druhé straně jejich zářící oči a opakovaně vyjadřovaná vděčnost za vše, čím se nám podařilo jejich situaci zlepšit – topení, vybavení kuchyně, jídlo... Nebo vděčnost vedení školy či obcí za zprovoznění vrtů a dodávek pitné vody, aby lidé a žáci konečně zase měli pro nás „běžný základ“ – pitnou vodu z kohoutku. Jejich radost, vděčnost a užitek pomoci mi zůstanou v paměti.

Když se podíváš do blízké budoucnosti – co je podle tebe největší výzvou

pro ADRA Česká republika v příštích pěti až deseti letech?

Celý neziskový sektor se velmi proměňuje. Rok 2025 byl zásadní – celosvětově je nyní kvůli globálním politickým rozhodnutím v sektoru o čtvrtinu méně peněz, prostředí je mnohem více konkurenční, je potřeba být ještě více profesionální, zvládnout vše s menšími náklady, zároveň při nutně vyšších nárocích na lidi, které ale nejsme schopni zaplatit na úrovni komerčního sektoru.

• Klíčové je, že méně peněz půjde na rozvojovou pomoc, spíše to bude pomoc humanitární, to bude zásadní změna pro strategická rozhodnutí Adry. Bude zcela zásadní mít stabilní partnery mezi firmami, nespolehat se na vládní zdroje a jejich zájem podporovat dlouhodobé zahraniční projekty. Osobně bych si přál, aby se podařilo udržet naše aktuálně odborně i lidsky velmi kvalitní zahraniční oddělení v plném rozsahu i dlouhodobě fungující dobrovolnická centra.

Setkání
s vedoucími DC
ADRA

Jaká by ADRA měla zůstat a v čem by se naopak třeba měla změnit?

Cena
Evropského občana
2016 pro
ADRA ČR

Měla by si zachovat svoje DNA nezištného pečovatele, být stále spojena s dobrovolníky, pomáhat lidem doma i v zahraničí. Mohla by hledat nové příležitosti v oblasti sociálního podnikání, které se otevřely.

Co bys chtěl říct lidem, a zejména mladým lidem, kteří dnes přemýšlejí o službě/práci v humanitární oblasti?

ADRA svým rozsahem i obsahem práce potřebuje, a stále bude potřebovat, celou řadu odborníků – specialisty na PR, fundraising i sociální sítě, grafika, logistika, účetní, odborníky na IT i na psaní a řízení zahraničních projektů. Mým úhlem pohledu tato práce dává smysl, člověku i přes svou náročnost přinese radost, přispívá k důstojnějšímu životu lidí, tak jak to Pán Bůh zamýšlel. Vyzval bych mladé lidi, ať se toho nebojí – ocenění není až tak vysoké, ale získané zkušenosti a vědomí smyslu pomoci jsou trvalé.

Co pro tebe zůstává tou největší „odměnou“ za celé ty roky služby?

Úsměvy lidí, pocit, že se podařilo mnoho věcí posunout, že jsme v oboru respektovanou a pozitivním způsobem

Pracovní mise v Afghánistánu

známou organizací, která má důvěru úřadů, regionálních partnerů i široké veřejnosti.

Věřím, že jsem svůj vnitřní závazek vůči jménu a poslání organizace ADRA dodržel. S klidným svědomím ji tedy předávám dále, a to mojí kolegyni a vedoucí ekonomického oddělení Mirce Čančíkové Illetškové, která byla mojí zástupkyní po celou dobu mého

fungování. Přeji jí, ať ji i celou Adru provází Boží požehnání a podaří se v nových časech Adru dále posouvat.

Tímto způsobem děkuji za spolupráci i těm zaměstnancům a dobrovolníkům, kteří za celé ty roky byli mojí podporou a mohl jsem se na ně s důvěrou spolehnout.

Děkuji za rozhovor. Ať tě Bůh dál vede, ať už tvé další „poslání“ bude vypadat jakkoliv.

Po mnoha letech se Radomír Špinka loučí s vedením i prací v ADRA ČR, ale ne s posláním pomáhat lidem. Humanitární práce není podle něj jen otázkou profesního povolání, ale především životního postoje – být připraven žít s otevřenými očima, srdcem i rukama a pomoci tam, kde je potřeba. A i když odchází z ředitelského křesla, věří, že jeho příběh a zkušenost budou dál inspirovat ty, kteří tu také chtějí být pro druhé.

Malá část ze stovek pracovníků a tisíců dobrovolníků ADRA

Přála bych si, aby ADRA byla stále lidem nablízku

Martina Špinková, Vít Hněvkovský, Anna Janošková

Miroslava Čančíková Illetšková se od 1. října 2025 stává ředitelkou ADRA Česká republika. Rozšiřuje tak řadu žen, které zejména v severských a balkánských zemích řídí pobočky ADRA.

Mohla bys nejprve něco říci o sobě, aby tě čtenáři Adventu blíže poznali? Co máš ráda, co tě baví, co naopak ráda nemáš?

Přemýšlím, co mám opravdu nejvíc ráda, co mě naplňuje, kde trávím nejvíce času, a jsou to určité vztahy – k Bohu i k lidem. Miluji svého muže, své tři dospělé děti, kouzelnou vnučku, rodinu, přátele. Ráda si povídám s lidmi ve sboru, mám slabost pro mládežníky, 18 let jsem učila na střední škole a moc mě to bavilo. Výzvou, a zároveň speciálním časem hledání a naslouchání, je pro mě příprava kázání – objevování biblických tajemství je dobrodružství. Prošla jsem výcvikem krizové intervence a dělá mi velkou radost, když se povede povzbudit, nebo dokonce i nasměrovat někoho,

kdo prožívá náročnou situaci. Od malička sportuji, hrála jsem závodně volejbal, ráda chodím po horách, ale užiji si i moře, v zimě mě baví běžkování a sjezdování. A co ráda nemám? Asi nejvíc, když někdo nedokáže říkat věci napřímo a pouští je někde oklikou.

Na co se na nové pozici těšíš? Je něco, čeho se obáváš?

Těším se na spolupráci se skvělým týmem, který tady máme, na nové výzvy a možnosti, na konkrétní příběhy pomoci, na setkávání s neziskovým sektorem, s představiteli státní správy, se sbory, a především s příjemci pomoci. Nevím nyní o ničem, co by mi třeba

rušilo spánek. Určitě nepříjemné ale bude škrtání dotací na zahraniční, ale i domácí programy, které je již téměř jisté, a nevíme, jak se finanční situace bude vyvíjet dále.

Napadlo tě, Mirko, při nástupu do Adry, že se jednou staneš ředitelkou?

Nenapadlo. To, jak jsem se do Adry před deseti lety dostala, považuji za zázrak, ale to by asi bylo na delší povídání...

Počkej, to by mě zajímalo...

Byla jsem učitelkou na střední škole, práce mě naplňovala, cítila jsem i velkou odpovědnost za své studenty, chtěla jsem je dovést k maturitě. V té době přijel tehdejší ředitel ADRA s tím, že by

potřeboval ekonoma. Odmítla jsem, ale jeho výzva se mi stále vracela, a tak jsem se rozhodla dát si znamení: pokud se podaří

Přála bych si, aby si ADRA udržela důvěru společnosti, jakou má dosud.

rozvrh z pěti dnů dát do dvou a půl tak, abych už mohla zároveň nastoupit do Adry, tak práci přijmu, pokud ne, tak ne. V tu chvíli jsem si byla jistá, že na to ve škole nikdy nemůžou přistoupit, znamenalo to změnit rozvrh většiny tříd. A tak, když se to stalo, věděla jsem, že teď už odmítnout nemůžu.

Jaká to byla Mirka tehdy a jaká teď?

Tenkrát to byla Mirka nezkušená, naivní, netrpělivá, nejistá. Dneska je mnohem zkušenější, méně naivní, jistější a netrpělivá asi stále, i když se snažím a učím. Ale to, co zůstává stejné, je, že mě ta práce moc baví a dává mi hluboký smysl.

S jakou vizí nastupuješ do funkce ředitelky?

Přála bych si, aby si ADRA udržela důvěru společnosti, jakou má dosud. To je něco, čeho si velmi vážím, přála bych si, abychom dokázali pomáhat tak dobře a v takovém objemu, jako jsme pomáhali dosud, a přála bych si, abychom měli i odvahu reagovat na nové výzvy. Už teď mám několik nápadů, o kterých chci komunikovat se svými kolegy; mohu prozradit, že se týkají nových příležitostí pomoci v dobrovolnických centrech.

Jak ti víra pomáhá vykonávat tvoji práci?

Víra je pro mě motivem. Dává mi smysl, když je víra pro své okolí praktická, užitečná. A to je to, co pro mě splňuje poslání Adry: pomáhat lidem v nouzi.

Myslíš si, že všichni členové církve tuší, kde všude a jak ADRA pomáhá?

Pravděpodobně většinou netuší. Ani já, když jsem šla do Adry, jsem to netušila. Je mojí vizí lidem v církvi co nejvíce přiblížit činnost Adry a vytvořit prostor pro jejich zapojení.

Je podle tebe ADRA jedinečná?

Za mě je ADRA jedinečná, a to nejen svým posláním, projekty a zaměstnanci, ale i tím, že je propojena s asi 120 národními pobočkami po celém světě. Je jedinečná i tím, že provozuje největší síť dobrovolnických center v naší zemi, od roku 1997 patří mezi nejvýznamnější organizace pomáhající při mimořádných událostech v České republice – a že jich nebylo málo. ADRA je jedinečná i tím, že má podporu celosvětové církve.

Co je pro tebe při výkonu tvé práce nejdůležitější?

Určitě smysl. Napadá mě jeden příklad: Na severní Moravě jeden muž šel z obchodu a nesl plné tašky věcí. Venku mu ty tašky praskly a vše se rozsypalo. V tu chvíli vedle něj na ulici zastavil autobus, z něj vyběhl řidič a k údivu všech cestujících začal pomáhat se sbíráním nákupu. Když se ho cestující ptali, proč to dělá, odpověděl, že je dobrovolníkem Adry a rodině tohoto muže chodí pomáhat. Takových příběhů slyším mnoho a ujišťuji mě o tom, že naše práce je smysluplná.

Jakou bys chtěla vidět Adru za 10 let?

Dnešní doba je tak dynamická, že mi připadá troufalé odhadovat, co bude za deset let. Samozřejmě ideálem by bylo, aby ADRA už nebyla vůbec potřeba, aby nebyly války, zemětřesení, jiné přírodní katastrofy, lidé nebyli osamělí. Protože už jsem ale o trochu méně naivní, pravděpodobnost, že by to takhle bylo, je malá, a tak bych si přála, aby ADRA byla stále nablízku lidem, kteří její pomoc nejvíce potřebují. Co to znamená konkrétně: chtěla bych vidět Adru jako jednu z největších českých

neziskových organizací, která je známá společností a má její důvěru, je důležitým hráčem na poli dobrovolnictví i při mimořádných událostech, je významným partnerem pro ministerstvo zahraničí a pro další donory zahraničních projektů, kde dokáže pomáhat efektivně a udržitelně.

V čem vidíš přínos toho, že jsi žena? ADRA ČR ještě ženu ředitelku neměla.

Velmi si vážím té důvěry. Pokud vím, byla jsem jediná žena ve výběrovém řízení. A je milé, že mi řada lidí vyjádřila podporu, kterou se budu snažit nezklamat. Měla jsem možnost za svoji pracovní kariéru pozorovat několik mužů i žen ve vedoucí roli, o kterých se domnívám, že jsou skvělými manažery. Mnozí z nich mi byli i velkou inspirací. Za všechny jmenuji bývalého ředitele ADRA International Michaela Krugera. Nikdy mě ale nenapadlo zjišťovat, zda je ten člověk dobrým manažerem proto, že je muž nebo žena, nemyslím si, že by to hrálo významnou roli. Co se říká, že je spíše ženské a mohlo by být přínosem? Napadá mě, že bych mohla být empatičtější, citlivější, dívat se na věci trochu z jiného pohledu, využívat ženskou intuici, zvládat více věcí najednou ve stejném čase.

Máš nějaké poselství nebo vzkaz, který bys chtěla předat členům církve?

ADRA je vaše organizace, bratři a sestry, je to prostor, kde můžeme společně sloužit Bohu a mít i velký přesah do společnosti. Každá vaše konkrétní spolupráce je vítaná.

Děkujeme, Mirko, za tvoje odpovědi a přejeme ti, ať se ti v nové roli daří.

Bohoslužba žen ve sboru Valašské Meziříčí

Ivana Chárová

Sobota 14. června 2025 byla v našem sboru jiná než obvykle. Účastníky shromáždění byly totiž pouze ženy, a to nejen z našeho společenství, ale i jiných sborů, jiných církví a také ženy Pána teprve hledající. Konala se bohoslužba žen. Tato akce byla první vlaštovkou, a věříme, že ne poslední.

Důvodem uspořádání bohoslužby byla myšlenka vytvořit prostor, kde se ženy budou cítit bezpečně a budou se moci více otevřít, uvolnit se a prožít den skutečně hluboce a emotivně.

Téma bohoslužby jsme zvolili „Jsi důležitá v Božím plánu“. Naším milým hostem byla sestra Petra Hudziecová ze sboru Třinec, která nám posloužila kázáním i odpoledním zamyšlením. Chtěly jsme se společně podívat na osudy žen biblických příběhů – co

prožívaly, jaké problémy řešily, jak si Bůh použil jejich dary, ale i slabosti. A z jejich osudů načerpat inspiraci. V odpolední části jsme chtěly mluvit o tom, jak nároky na ženy kladené s Boží pomocí zvládnout. A to proto, že v Božích očích je každá žena vzácná, úžasná, požehnaná a milovaná.

Jak je zvykem v našem sborečku, i tuto sobotu jsme měly možnost naladit se na poslech Božího slova prostřednictvím tzv. „slovíčka před kázáním“, tedy příběhu s duchovní tematikou.

Petra Hudziecová se ve svém kázání zaměřila na ženy v rodokmenu Ježíše Krista. Rodokmeny byly pro Izraelce velmi důležité, ale uvádět v něm ženy nebylo zvykem. Navíc ještě žen s pochybnou pověstí nebo minulostí. Bůh nám tím chce říct, že i ženy jsou v jeho plánu velmi důležité a že nejen „bezcenné“ lidi si pro své záměry vybírá.

Spolu s hudební skupinkou jsme mohly chválit našeho Pána krásnými písněmi, které nám pomáhaly projevovat své pocity a díky.

Ženy jsou dnes vystaveny velkému tlaku, jsou na ně kladené obrovské požadavky nejen v oblasti fyzické, ale hlavně emoční. Bůh o nich ví, zná jejich plány, touhy, trápení. A nikdy je neopustí. Každá z žen je požehnaná

darem, mnohdy několika dary, kterými může sloužit své rodině, přátelům, společenství. Mnohdy si to však ženy neuvědomují a nedoceňují, jak důležité pro Pána jsou, protože poděkování a povzbuzení od lidí se většinou nedočkají. Aktivita „dopis Bohu“ jim připomněla, jak úžasné, silné a požehnané jsou. Na dopisní papír napsala každá z přítomných dopis Bohu, ve kterém poděkovala za své dary, případně poprosila o ty, které by ráda měla. Následně sestry vhodily dopis do nebeské poštovní schránky.

Za všechny dary patří našemu Pánu dík, takže součástí bohoslužby byla i modlitební chvilka. Skupinky žen se modlily jedna za druhou, za problémy, trápení, radosti i sny.

Společný prostřený stůl sdružuje lidi okolo něho a ten náš byl připraven obzvlášť úžasné. Kromě konzumace výborných jídel zde našly sestry možnost popovídat si a najít vzájemnou podporu. Čas vymezený na odpolední pauzu ženy využily také k posezení na zahradě a procházce v zámeckém parku.

Odpoledne jsme mohly vyslechnout z úst sestry Petry Hudziecové

zamyšlení „Nejsi na to sama, protože tě nikdy neopustím a nikdy se tě nezřeknu“. Tentokrát jsme mluvily i o mužích, a to těch, kteří byli vystaveni zvláště těžkým zkouškám. Bůh je i v tom neopustil a z jejich nesnází je vysvobodil. To samé slibuje i nám ostatním. Přesvědčit jsme se o tom mohly při vzájemném sdílení. V důvěrném a bezpečném prostředí se mnohé otevřely a vyprávěly nám svá svědectví o Božím zásahu v jejich životech. Některá byla smutná, některá naopak veselá. Naš Pán má smysl pro humor. Závěr bohoslužby se tedy nesl ve veselém duchu i s veselými písněmi.

Během bohoslužby byly sestry obdarovány řadou malých dárečků, které jim měly připomenout, že si pozornost zaslouží, protože jsou všechny důležité, obdarované, silné, pracovitě, sloužící, prostě báječné. Jejich úsměvy a vyjádření na konci setkání svědčily tom, že jsou plné radosti a hlavně spokojené, že si uvědomují svou cenu, svou neskuutečnou hodnotu v Božích očích.

Věříme, že v příštím roce při další bohoslužbě žen se všechny opět sejdeme.

RAIL tour 2025, aneb jak jsme porazili sami sebe

Bedřich Bolf (Bedza), vítězný tým Limetkových

Chtěl bych znovu představit tento unikátní projekt, který probíhá pod záštitou naší církve, konkrétně pak pod hlavičkou křesťanské studentské organizace INRIroad. Ta nabízí vyžití studentům, kteří se rozhodnou opustit své domovské sbory a strávit svá studia v některém z větších měst, jako jsou Brno, Hradec Králové, Olomouc, Pardubice či Bratislava.

Tentokrát se tohoto jubilejního 15. ročníku závodu zúčastnilo 14 týmů. V letošní statistice se ukázalo, že nejmladšímu závodníkovi bylo 19 let, nejstaršímu pak 51, takže doporučuji všem, kteří máte rádi pohyb, přírodu, cestování – konkrétně pak vlaky. Pak už je jen nezbytné sestavit tu správnou partu tří až pěti kamarádů a můžete vyrazit. V ideálním případě by alespoň jeden z vás měl

přes hory, přes doly, na čas a za body

být zástupce toho něžnějšího pohlaví, ale můžete vystartovat i jako čistě ženský, či naopak mužský tým – ale tam už se počítá s přemírou testosteronu, a tedy přijdou na slovo pravidla pro větší vyrovnanost (start o hodinu později, návštěva hradu Karlštejn a pouze jeden záchranný žolík). Tyto i všechny

další informace si můžete dohledat na stránkách závodu: www.railtour.cz.

Když si čtu svůj článek z roku 2020, přichází na mě lehce nostalgická nálada. Vždyť rok 2020 byl pro nás rokem, od kterého jsme se snažili až dodnes o dokončení hattricku, tedy dosažení třetího vítězství. V roce 2021 jsme závod dokončovali s handicapem, 2022 nás další týmy porazily ve strategii a nám prostě došly síly, 2023 o vítězství rozhodl počet navštívených míst a loni nás porazili zelení svojí excellentní navigací, kdy to ani neuvěřitelné počty nachozených kilometrů nedokázaly zvrátit.

Když v pondělí ráno (4. 8.) začalo losování, naši navigátoři se jen spokojeně usmívali pod vousy, jakmile zjistili, že je vylosováno několik pěti-

bodových checkpointů (to znamená, že je památka vzdálená od nejbližší vlakové stanice minimálně šest kilometrů, přičemž musíte počítat i s cestou zpět). Dlouhé checkpointy dělají větší radost nám Limetkovým, kteří upřímně závod jdeme hodně na sílu, než našim největším soupeřům, kterými jsou již roky etablované týmy Zelených, Fialových, Borůvkových a Červených. Ač i ty síly mohou někdy dojít... a ke slovu se pak více dostává lepší strategie či větší podpora ze strany dalších nadšenců tohoto šíleného závodu.

Nesmím zapomenout na nedělní opékačku, která je už posledních pár let oblíbenou aktivitou před závodem. Týmy mají možnost nabrat síly, seznámit se i vyzvednout si vybavení, a to vše v poklidném prostředí olomouckého

sboru a na jeho zahradě. Start závodu je v pondělí v 9.00 hod. v Olomouci u morového sloupu, odkud se týmy rozbíhají na nejbližší spoje tramvajové dopravy nebo rovnou na vlakové nádraží.

A když už jsem u toho vzpomínání, rád bych zmínil, že tento rok v červenci si odbyl premiéru závod RAIL tour Family, což měl být původně rodinný závod v mírnějším tempu, ale nakonec se s kočárky běželo hned od startu a ukázalo to také, jak důležité jsou přesvědčovací a motivační schopnosti rodičů vůči jejich ratolestem.

Teď budu chvíli naprosto zaujatě psát z pohledu limetkového týmu, jehož jsem zakladatel. Úspěch týmu ale závisí na všech účastnících. Ať už na těch, kteří vytvářejí elektronické verze map a využitelných zkratk a tabulek, ve kterých vypočítávají počet bodů na kilometr a do toho nezapomínají

započítat ještě převýšení, nebo těch fyzicky zdatnějších, kteří prostě nesou dvě i více krosen najednou, jako by se nechumelilo.

Věřím, že náš letošní rekord 181 bodů a 277 pěších kilometrů snad zůstane pár let nepřekonan. Rekord v počtu celkově navštívených míst (36) necháme týmu Zelených. A tedy po jedenácti absolvovaných ročnících můžeme odejít do spokojeného závodnického důchodu a zároveň se naším vyprávěním o nočních přechodech, ranními běhy při východu slunce, překonáváním sebe sama i tímto textem snažit namotivovat nejen mladší generaci k účasti.

Nyní po úspěšném závodě bych chtěl poděkovat spoluúčastníkům i organizátorům, že ze sebe vydali to nejlepší. Také sponzorům za podporu závodu, a hlavně Bohu za jeho neustálou ochranu a dodávání síly pro každý další krok.

RAIL tour Family 2025

Veronika Justrová, tým Melounových

Když jsem před dvěma lety měla možnost poprvé se zúčastnit závodu RAIL tour, zaujal mě na startu kočárek s maminkou – tradiční závodnicí Ájou Zapletalovou. Její muž na dotazy odpovídal: „Já přece nechci, aby to, že máme Anežku, bránilo mé ženě dělat to, co má ráda.“

Když se loni na startu zjevili Bartákovi s kočárkem jako podpora a opatrnými slovy: „Myslíme, že příští rok s ním půjdeme“, pomalu se začalo pojmenovávat nezbytné: k 15. výročí RAIL tour se nadělí Family verze právě pro ty, kteří se nechtějí závodu vzdát a zároveň už nejsou mladými (ač duchem stále) a bez závazků.

Závod tedy nezačal v neděli (13. 7.), ale již v sobotu. Odpoledne místo tradiční opékačky a pizzy se část týmů mohla sejít na dětské bohoslužbě, která se všem velmi líbila. Olomoucký sbor našel dost míst pro všechny rodinné

týmy, aby měl každý na noc soukromí a mohl se vyspat před dobrodružstvím, od kterého nikdo přesně nevěděl, co čekat.

A tak přišel první pokusný ročník pod záštitou Adventistické služby rodinám a na startu těch kočárků bylo hodně – pěkně je dejme na fotku, ať je vidět, jací jsme blázni! Stalo se to také nejřešenějším dilematem závodu – týmy s chodícími dětmi záviděly kočárkovým, že jen naloží a jedou, a ty zase záviděly chodičům, že se všude dostanou. Nejprobíranějšími se však stali Makovi s dvojkočárem, takže pak padala věta: „Zvládli to tam Makovi, tak to zvládnou všichni.“

První ročník přinesl několik počátečních chyb, které se ukázaly hned první večer – bonusy končily s pátým dobytým checkpointem (v hlavním závodu je jich až devět) a tým Třešňových jich zvládl hned devět! V kapitánské

konverzaci zazněla památná věta: „A to je, milé děti, konec pohádky o tom, že se na závodě nebude závodit...“

Kapitánská konverzace byla celkově velmi čilá – sdílely se informace o náhradních autobusových dopravách,

ne/vhodných cestách, posílaly se fotky, když se děti mohly navzájem potkat během závodu (k jejich velké radosti), ale také se sdílelo s trápeními. Že je třeba ráno problém malé závodničky vzbudit, nebo se naopak občas uprostřed cesty zastaví, že už dále nepůjdou, a jak se projevuje jejich únava. Však děti denně jen na checkpointech ušly minimálně 10 km, a to nepočítám popocházení po nádražích, na ubytování nebo lítání po hřištích, když se ocitly na checkpointu.

Můj tým byl speciální – staly jsme se jediným ženským týmem, a navíc ještě složeninou dvou rodin. Když se totiž vyhlásil Family závod, bylo mi líto, že tým asi nesložím, ale rozhodně jsem to chtěla zkusit. A aniž bych to pojmenovala, sama začala má kolegyně v práci, která nám předchází dva roky v hlavním závodu vždy fandila: „Hele, co kdybychom šly Family spolu s mými dětmi?“ Nakonec vzala mladší dceru,

já starší neteř a závodily jsme pod vlajkou Melounových.

Najely jsme téměř 1 000 km vlakem napříč Moravou, strávily na cestách přes 20 hodin a viděly 21 míst. Holky by vám řekly, že hlavně ne rozhlédny. Až na jednu. U checkpointu v Kobylí si pro nás připravil nádherné překvapení rozhodčí hlavního závodu Libor Grůza, který nás sledoval na GPS. Po dobytí k nám přistoupil do vlaku a dostaly jsme chladné tekutiny a také křupavou svačinu, která přišla více než vhod. Byl pro nás ztělesněním anděla a nikdo z nás, kdo jsme toto místo dobývali, na to nezapomene.

Závod ukazoval celkově praktickou stránku křesťanství – zda budeme pořád myslet na děti, a ne na naše ambice, zda budeme přebíhat cestu, abychom stihli vlak, anebo budeme poslušně čekat na červené. Bylo pro mě velmi pokojné se večer s neteří modlit, tak jak jsme zvyklé, a vědět, že kamarádka s dcerou také poslouchají ve ztišení a dčeti s námi takto čas trávit. Ukazovat holkám na mapě, kde jsou ostatní týmy, počítat body z checkpointů a nenásilně procvičovat matematiku. Ale hlavně udělat vše pro to, aby na konci zazněla pro nás nejdůležitější věta: „My se tak těšíme,

že příští rok půjdeme znovu!“ A to pro nás znamenalo víc než umístění na stupních vítězů – medaili máme, co dokážeme, jsme zjistily a teď už se jen těšíme, co nám přinese další ročník.

Letos vyhrál tým Švestkových, který za dobytí 32 checkpointů získal celkem 151 bodů. Gratulujeme! Příští rok se závod přesune do Čech, konkrétně do Ústeckého, Karlovarského, Plzeňského, Jihočeského a západní části Středočeského kraje. Zkusíte to spolu s námi?

A drobná poznámka na závěr: kouzlo Rail tour Family nespočívá jen v tom, že se ho účastní rodiny. Je úžasné, že se zapojí i další členové rodiny – třeba v našem případě to byly všechny babičky a dědečkové z obou rodin, kteří tím nejen žili a fandili, ale připravovali nám jídlo nebo přijeli hlídat batohy, abychom mohly běžet. Je úžasné, že jsme mohly tvořit rodinu, ač jsme byly „slepenec“ – není to vlastně krásná paralela církve?

Kouzlo Rail tour Family nespočívá jen v tom, že se ho účastní rodiny. Je úžasné, že se zapojí i další členové rodiny.

Pavel Zvolánek je hlavním kaplanem českých věznic

Ivana Eder

Pavel Zvolánek, kazatel Církve adventistů sedmého dne a dlouholetý vězeňský duchovní, byl generálním ředitelem VS ČR gen. por. Simonem Michailidisem jmenován hlavním kaplanem Vězeňské služby České republiky. Ve funkci střídá svého dosavadního kolegu Ottu Brocha. Jeho jmenování přichází po deseti letech služby ve věznici Valdice.

Klášterní kostel ve Valdicích

Pavel Zvolánek působí jako kaplan v českých věznicích od roku 1998, kdy se stal jedním z prvních kaplanů za vedení tehdejšího hlavního kaplana a zakladatele duchovní služby Bohdana Pivoňky. Během své praxe doprovázel stovky odsouzených i vězeňský personál v jejich nelehké každodennosti. Ve Valdicích, jedné z nejprísneji střežených věznic v Česku, pracoval s doživotně odsouzenými vězni, kde si získal respekt díky své schopnosti naslouchat a poskytovat

Valdická věznice (v objektu dřívějšího kartuziánského kláštera)

duchovní podporu i v nejtěžších podmínkách.

Zvolánek je známý svým přesvědčením, že klíčem k prevenci kriminality je důvěra Bohu a spoléhání na Boží pomoc ve všech situacích, které člověka potkávají. Duchovní služba ve věznicích by podle něj měla být postavena na empatii a podpoře bez odsuzování. „Kaplan není terapeut, není kontrolor. Je to člověk, který zůstává, i když ostatní odejdou,“ říká Zvolánek, který se ve své nové roli chce zaměřit na personální stabilitu v kaplanském sboru, vzdělávání a další spolupráci s církvemi i neziskovými organizacemi. Zvolánek je od počátku

své vězeňské služby ordinovaným kazatelem Církve adventistů sedmého dne. V letech 2007–2015 zastával funkci předsedy Českého sdružení CASD, předtím byl hospodářem a tajemníkem církve. Ve své kazatelské službě dlouhodobě klade důraz na praktickou víru, přístupnost a otevřenost vůči těm, kdo hledají nové začátky.

„Věříme v hodnotu každého člověka a v sílu naděje. Služba Pavla Zvolánka je toho konkrétním příkladem. Jeho jmenování vnímáme jako důležitý moment nejen pro naši církev, ale i pro vězeňskou duchovní službu jako celek,“ říká Vít Vurst, předseda Českého sdružení Církve adventistů sedmého dne.

Medailonek: Pavel Zvolánek

Pavel Zvolánek (*1961) působí jako vězeňský kaplan od roku 1998. Pracoval ve věznicích v Českých Budějovicích a Valdicích. Duchovní službu ve věznicích ale začal jako dobrovolník ve věznici Rýnovice. Později zastával osm let pozici předsedy spolku Vězeňské duchovenské péče, kde vystřídal Renatu Balcarovou. Spolek sdružuje dobrovolníky, kteří chtějí navštěvovat odsouzené a nejsou zaměstnanci věznic.

Vedle duchovní služby ve věznicích byl také sborovým kazatelem v různých městech celé republiky, naposledy v Písku, Strakoniciích a Protivíně. V roce 2020 se stal zástupcem hlavního kaplana Vězeňské služby České republiky Otty Brocha, kterého letos ve funkci vystřídal.

Pavel Zvolánek je ženatý, má tři dcery a čtyři vnoučata. Ve volném čase rád čte, jezdí na kole a sbírá historické fotografie.

Správa z výboru Slovenského združenia CASD

Daniel Márföldi, tajomník Slovenského združenia CASD

V nedeľu 14. septembra 2025 sa v Poprade stretli členovia výboru Slovenského združenia Cirkvi adventistov siedmeho dňa, aby spoločne hľadali Božiu vôľu a prijali rozhodnutia na ďalšie obdobie.

Atmosféru stretnutia formovali modlitby a slová povzbudení, ktoré priniesol tajomník Česko-Slovenskej únie CASD, David Čančík.

Spoločná služba a rozhodnutia

Výbor združenia sa zaoberal viacerými oblasťami života cirkvi – od praktických otázok fungovania zborov až po rozhodnutia, ktoré sa dotýkajú kazateľov a misie. Každý prijatý krok má byť pomocou pre zvestovanie evanjelia a povzbudením pre miestne spoločenstvá.

ADMINISTRATÍVNE OTÁZKY

Medzi dôležité rozhodnutia patrí schválenie Smernice pre cirkevné budovy CASD, ktorá prinesie jasnejšie pravidlá pri starostlivosti o modlitebne. Zároveň boli určené miesta a termíny zasadnutí výboru na rok 2026 – trikrát v Banskej Bystrici (15. marca, 7. júna a 6. decembra) a raz v Košiciach (27. septembra).

PERSONÁLNE ROZHODNUTIA

Výbor sa venoval aj službe kazateľov a biblických pracovníkov:

- Manželia Alexej a Alicia Muráňovci budú pokračovať v službe v rajóne Bánovce nad Bebravou, Prievidza a Topoľčany až do roku 2029.
- Návrat kazateľa Mareka Kabu do služby sa bude riešiť po jeho rozhodnutí o presnom dátume návratu na Slovensko.
- Sestra Simona Mojtová od septembra slúži na plný úväzok v Štúdiu Nádej.
- Kazateľ Ján Šolc sa rozhodol prejsť na pozíciu projektového pracovníka, pričom sa zameria na evanjelizáciu v prešovskom rajóne a vedenie KPP.
- Biblický pracovník Pavol Hlivka bude od októbra pokračovať v službe na dobu neurčitú.

HOSPODÁRSKE OTÁZKY

Výbor myslel aj na praktické potreby.

- V rajóne Muráňovcov sa plánuje kúpa väčšieho bytu, aby ich služba mohla pokračovať ešte efektívnejšie.
- Podporená bude slávnostná bohoslužba pri príležitosti 100. výročia zboru Bánovce nad Bebravou – Dvorec Osada.
- Kazateľ Rastislav Špalek má schválenú účelovú pôžičku na kúpu automobilu, ktorý mu uľahčí službu.

Starostlivosť o zborové budovy

Cirkevné budovy sú miestom stretávania, modlitieb a povzbudenia.

Aj preto výbor rozhodol o viacerých investíciách:

- Bola schválená podpora do výšky 50 % na parkovisko v Liptovskom Hrádku, výmenu kotla v Martine, montáž klimatizácie v Považskej Bystrici a náter strechy na modlitebni v Banskej Bystrici 2, Jána Kolára 18.
- Neschválil sa predaj parkovacích miest pri zbere v Považskej Bystrici.
- V prípade vhodnej príležitosti cirkev zvažuje kúpu parkovacích miest pri zbere v Lučenci.

Spoločné hľadanie Božej vôle

Rokovanie v Poprade ukázalo, že aj praktické rozhodnutia môžu byť prejavom viery a túžby slúžiť Bohu i ľuďom. Každé uznesenie výboru má napomôcť, aby cirkevné spoločenstvá boli živým miestom viery, služby a radosti z Kristovej prítomnosti.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa modlia, slúžia alebo podporujú dielo Cirkvi adventistov siedmeho dňa na Slovensku.

Kaplaní v čase krize

Ivana Márföldiová, nemocniční kaplanka

Ve dnech 29. června až 2. července 2025 jsem měla výjimečnou příležitost zúčastnit se čtvrté světové konference kaplanů Církve adventistů sedmého dne, která se konala v americkém městě St. Louis ve státě Missouri.

Pod názvem „Odpověď kaplana ve světě krizí“ se na ní sešlo více než 600 účastníků, 482 registrovaných

kaplanů a 125 jejich manželek z mnoha různých koutů světa. Konference předcházela zasedání Generální konference církve a soustředila se na výzvy, kterým kaplaní čelí v různých oblastech společnosti.

Kaplaní působící ve školách, nemocnicích, armádě, věznicích i civilních institucích se setkali, aby sdíleli zkušenosti, hledali nové způsoby služby a načerpali duchovní povzbuzení. Českou a Slovenskou republiku reprezentovali: předseda církve Peter Čík, Pavel Zvolánek, kaplan z Valdic, Ivana Márföldiová, nemocniční kaplanka z KDHaO v Bratislavě, Josef Dvořák, školní kaplan ve škole Eliáš a Marek Gurka, vězeňský kaplan.

Program konference přinesl řadu přednášek a workshopů, které se věnovaly tématům jako duchovní služba v čase krize, psychická odolnost, etická dilemata a význam přítomnosti kaplana na místech utrpení. Kromě těchto přednášek zazněla i další sdělení z praxe různých typů kaplanské práce. Zvláštní pozornost byla věnována duševnímu zdraví samotných kaplanů a jejich potřebě vnitřní rovnováhy. Workshop „Poučení o péči o sebe od válečných zajatců“ poukázal na důležitost naděje v extrémních podmínkách. Přednáška „Zůstaň se mnou, chci být sám“ zase připomněla hodnotu tiché přítomnosti, když slova nestačí a léčí pouze spolubytí.

Silný dojem ve mně zanechala také přednáška o lidském utrpení a jeho důsledcích pro kaplanskou službu. V nemocničním prostředí často zažíváme chvíle, kdy nestačí odbornost ani útěcha, jen tichá víra, že Bůh je s námi i v bolesti. Zaujalo mě i téma spolupráce mezi kaplany a lékaři při řešení etických otázek v čase rozhodování o ukončení léčby nebo o paliativní péči.

Novinkou konference bylo zapojení manželských partnerů kaplanek

a kaplanů. Společně připravili a rozdali 150 balíčků pomoci obyvatelům čtvrti University City, kterou v květnu postihlo tornádo. Jejich služba byla svědectvím, že duchovní přítomnost může mít různé podoby.

Závěrečný večer patřil poctě zakladatelům kaplanské služby v naší církvi, která si v tomto roce připomíná 40. výročí. Ocenění byli duchovní, kteří otevřeli dveře služby do nemocnic, armády, škol i věznic a inspirovali další generace.

Setkání v St. Louis ukázalo, jak důležitá a smysluplná je kaplanská služba v dnešním světě. Kaplani po celém světě vstupují do míst, kde končí jistoty a začínají otázky, do ticha, bolesti a zmatku. Jsou přítomni tam, kde se prolíná víra s realitou života, a právě tam se stávají mostem mezi nadějí a realitou. Odjížděla jsem duchovně posílená a povzbuzená svědectvími sester a bratří z různých kontinentů a s přesvědčením, že ačkoli sloužíme v různých podmínkách, spojuje nás stejný cíl – být přítomni tam, kde je trápení a utrpení.

„Hospodin je blízko těm, kdo mají zkroušené srdce, zachraňuje ty, kdo mají zdeptaného ducha“ (Ž 34,19).

McEdward novým tajemníkem GK

Marcos Passegi, Adventist Review

Rick McEdward, od roku 2016 předseda Unie pro Blízký východ a severní Afriku (MENAUM), byl 6. července zvolen tajemníkem Generální konference Církve adventistů sedmého dne. Delegáti 62. zasedání Generální konference v St. Louis ve Spojených státech amerických hlasovali pro přijetí nominace McEdwarda jmenovacím výborem.

McEdward prohlásil: „Jak si dokážete představit, posledních několik hodin bylo pro mě a mou ženu velmi náročných. Prosím, modlete se za nás, abychom dělali to nejlepší pro Pána a jeho církev.“

Celoživotní mise

McEdward, 59 let, vyrůstal v adventistické rodině v Seattlu ve státě Washington ve Spojených státech amerických.

Ve věku 12 let se však s rodinou přestěhoval do Džiddy v Saúdské Arábii, kde jeho otec získal práci jako rentgenový technik ve velké vojenské nemocnici. Byli jedinými adventisty ve městě.

„Pamatuji si, jak jsem jako dvanáctiletý chlapec vystoupil z letadla a pocítil spalující horko saúdského vzduchu,“ vyprávěl McEdward během rozhovoru před několika lety. McEdward vzpomíná na svůj pobyt v Saúdské Arábii jako na jednu ze svých nejlepších zkušeností a říká, že „to určilo snahu o mezikulturní soužití na celý zbytek mého života“. McEdward později žil na tichomořském ostrově Palau jako studentský misionář a po svatbě koordinoval zakládání sborů na Sri Lance a pracoval pro církev adventistů v jižní

Asii a Tichomoří z jejího ústředí na Filipínách.

Působil také jako kazatel a předtím, než se v roce 2011 připojil ke Generální konferenci, jako zástupce ředitele Institutu světové misie na Teologickém semináři adventistů sedmého dne na Andrewsově univerzitě v Berrien Springs v Michiganu. Předtím, než byl zvolen předsedou unie, působil McEdward jako ředitel Institutu adventistické misie při Generální konferenci.

McEdward získal bakalářský titul na Walla Walla College (nyní Walla Walla University) v roce 1990 a magisterský titul v oboru teologie na Andrewsově univerzitě v roce 1992. V roce 2013 dokončil doktorát v oboru misiologie na Fuller Graduate School.

Je ženatý s Marcií McEdwardovou a mají dvě dospělé děti, Julii a Joshuu.

Předsedou unie na Blízkém východě

Jako prezident unie se sídlem v Bejrútu v Libanonu působil McEdward v oblasti, která je považována za jedno z nejobtížnějších míst na světě pro šíření evangelia. „Neustále čelíme nejrozdílnějším výzvám... Je to oblast, kde je každodenní život formován válkou,

konflikty a odporem proti naší práci,“ uvedl ve své zprávě předložené delegátům Generální konference. „V současné době je šest našich zemí zapojeno do probíhající války a loni nás násilí zasáhlo až na prahu naší unie.“

V roce 2018 McEdward dohlížel na vývoj mediálního centra pro efektivní oslovování lidí jiných vyznání. To zahrnovalo vývoj nové strategie pro oslovování a učednictví lidí, kteří žijí v tomto kontextu.

Navzdory výzvám souvisejícím s náboženskou svobodou v některých zemích regionu stále více lidí studuje Bibli a přijímá Krista a adventistické poselství. McEdward také uvedl, že se mu nedávno podařilo setkat se s prvními adventisty sedmého dne ve „dvou z našich nejhůře dostupných zemích“. Dodal: „Způsob, jakým Bůh působí, je tak úžasný! Mohl jsem vidět, jak dílo Ducha svatého přivádí nové svědky do Božího království.“

McEdward vyzývá adventistické členy, aby „začali konat nemožné“. „Když přemýšlíme o velikosti úkolu, který máme před sebou, jistě se to jeví jako nemožné, ale když si uvědomíme, že ... Bůh ... nás volá, můžeme s důvěrou poslechnout jeho Velké poslání,“ řekl.

Rick McEdward, tajemník Generální konference, s delegáty z Blízkého východu

Paul Douglas opět zvolen hospodářem

Beth Thomasová, Adventist Review

V neděli 6. července na 62. zasedání Generální konference v St. Louis v Missouri ve Spojených státech delegáti znovu zvolili Paula Douglase hospodářem Generální konference Církve adventistů sedmého dne. Návrh byl schválen 1 851 hlasy pro a 47 hlasy proti.

Douglas tuto pozici zastával od dubna 2021, kdy byl zvolen jako náhrada za odcházejícího hospodáře Juana Prestola-Puesána během jarního zasedání výboru GK.

Douglas, rodák z Jamajky, začal svou službu v Církvi adventistů sedmého dne v roce 1986 v Auditorské službě Generální konference (GCAS) nejprve jako manažer auditu, dále jako regionální manažer, zástupce ředitele, a nakonec se v roce 2015 stal ředitelem GCAS, přičemž tuto pozici zastával 14 let.

Během svého působení v roli hospodáře byl Douglas vášnivým podporovatelem globální misie církve a vytvořil strategický rámec pro používání prostředků na tento účel. Douglas prohlásil, že „je odhodlán motivovat představitele církve, aby uvažovali a jednali jinak s ohledem na blížící se druhý příchod Ježíše Krista. A to pomocí cílenější misijní strategie, spolupráce mezi všemi úrovněmi organizace církve a důvěrou

v to, že efektivní investice jsou nejlepším způsobem využití prostředků pro misi.

To také zdůraznil ve své Zprávě hospodáře na zasedání GK: „Globální tým hospodáře GK přijal motto ‚Mobilizace prostředků pro misi‘. Chce tak symbolizovat naše jedinečné a systematické zaměření na misi. Tato věta pro nás není pouhým heslem, ale vyjadřuje náš závazek být věrnými správci finančních, lidských a technologických prostředků, které Bůh poskytl církvi pro šíření jeho království.“

Když Douglas po svém zvolení oslovil delegáty, řekl: „Chci poděkovat Bohu za tuto výsadu takto sloužit. Nevěřím, že jsem hoden, ale jsem ochotný a vím, že Bůh, který mě povolal, je ten stejný Bůh, který mě posílá, abych konal jeho dílo.“

Douglas je držitelem bakalářského titulu z oboru obchodní administrativy na Univerzitě Loma Linda, magisterského titulu v obchodní administrativě na Kalifornské státní univerzitě, certifikátu z leadershipu a strategického managementu na Cornellově univerzitě a úspěšně obhájil svou disertační práci pro získání doktorského titulu na univerzitě Bayes Business School v Londýně v Anglii.

Douglas je od roku 1991 ženatý s Rochelle a mají tři dospělé děti.

Výjimečná radost na Biblickém týdnu ČS

Josef Slowík, Jitka Morávková

Mimořádný Biblický týden Českého sdružení prožili letos v centru Immanuel u Ždírcce nad Doubravou (nejenom) neslyšící adventisté. Na tlumočení programu do znakového jazyka si už pravidelní návštěvníci biblického týdne za poslední roky zvykli – díky tomu si atmosféru celého týdne včetně přednášek bratra Daniela Dudy mohli i neslyšící účastníci užít společně s ostatními a bylo to pro ně velmi inspirativní a duchovně občerstvující.

Tlumočeny byly i písně, při kterých všechny přítomné hudebně vedl Jindra Černohorský s kapelou. Tím mimořádným na letošním biblickém týdnu byl ovšem křest bratra Kamila Petíka, který se uskutečnil v pátek 8. srpna 2025 přímo v rybníku Dlouhý v areálu centra. Bratr Kamil byl pokřtěný jako nový člen sboru v Chebu, podpořit jej na křest přijela i nejbližší rodina.

Kamil se narodil jako dítě neslyšících rodičů, proto ovládá znakový jazyk jako svůj druhý mateřský jazyk. Naše služba neslyšícím v něm už před časem získala posilu při tlumočení do znakového jazyka na církevních akcích nebo také pro neslyšící studenty na ATI (který se díky tomu nakonec Kamil rozhodl i sám studovat) a je odhodlán tuto službu nadále intenzivně podporovat.

Celé společenství církve přítomné na biblickém týdnu Kamilovi blahopřálo k jeho rozhodnutí přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele, následovat jej a svými dary sloužit Bohu a také lidem kolem. Jsme vděční, že Bůh posílá ty, kteří jsou ochotni sloužit i v komunitě neslyšících, učit se znakový jazyk – anebo využít obdarování, kterými je pro tuto službu třeba už dávno předem Hospodin připravoval, jako tomu bylo u Kamila.

Také všichni další, kteří máte otevřené srdce pro službu lidem se speciálními potřebami a rozhodnete se vystoupit ze své komfortní zóny a aktivně se do této služby zapojit, jste srdečně zváni a vítáni. A nemusí to být nezbytně právě jenom tlumočení znakového jazyka pro neslyšící, protože Adventistická služba lidem se speciálními potřebami se věnuje i dalším skupinám a nabízí širokou škálu příležitostí.

Informace včetně kontaktů a podpůrných materiálů můžete najít na webu bezbarier.casd.cz, nebo nás můžete kontaktovat také přímo přes e-mail bezbarier@casd.cz.

Naděje žije

Jan Libotovský, vedoucí oddělení osobní služby

Věřím, že informace, že ve dnech 7. až 15. listopadu 2025 proběhne v Praze série evangelizačních přednášek, které povede bratr Mark Finley, pro vás není nová.

Téma, které je obsažené v názvu „NADĚJE ŽIJE“, je něco, co dnes skutečně potřebujeme napříč celou společností. A my známe

a víme, kdo je zdrojem naděje a kdo nám dává jistotu a radost teď i do budoucna.

Vlastní přednášky budou mít dvě části – zdravotní a duchovní. Bůh, náš Otec, touží, abychom byli zdraví nejen duchovně a duševně, ale i fyzicky. K tomu nám dává dobré, inspirované rady a my máme možnost je sdílet a být lidem příkladem pro jejich vlastní rozhodnutí přijmout živou naději.

A tak tyto inspirativní přednášky nemusejí být požehnáním jen pro ty, kdo budou moci přijít do Kongresového centra v Praze, ale pro každého, kdo se může připojit a sledovat přednášky v online prostoru.

Možností je několik:

- Můžete se domluvit a udělat přednáškový cyklus přímo ve vašem sboru, a to několika způsoby. Je možné využít živé vysílání, ke kterému se bude možné připojit v čase přednášky v Praze, zdravotní přednášky budou začínat v 18.00 hodin a duchovní v 19.00 hodin. Mezi oběma programy bude krátká přestávka a celý program bude končit ve 20.00 hodin.

NADĚJE ŽIJE

9 VEČERŮ PRO KLIDNĚJŠÍ MYSL A ZDRAVĚJŠÍ TĚLO

7.–15. 11. 2025 Kongresové centrum Praha – Jižní sál

Mark Finley

1. Úžasné objevy ve ztracených městech
2. Navrženo pro život
3. Bortící se Blízký východ
4. Ozvěny věčnosti
5. Tajemství osobní síly
6. Bitva o trůn vesmíru
7. Nejlepší lék na stres
8. Tajemství smrti odhaleno
9. Konec, nebo nový začátek?

Dr. MARK FINLEY je mezinárodně uznávaný řečník a autor knih, který procestoval desítky zemí a oslovil miliony lidí. Jako znalec historie a teologie ukazuje, jak najít pevný bod v časech nejistoty – a proč naděje může změnit i váš život.

Ernestine Finley

Žít zdravě do 100 let
Výhody životodárného nápoje
Buďte aktivní, zůstaňte zdraví
Léčivá síla lásky
Zdravý životní styl prodlužuje život
Klíčové principy vyvážené výživy
Jídlo jako lék
Dodávejte svému životu novou energii
Dostatečný spánek

ERNESTINE FINLEY je odbornice na zdravý životní styl, autorka knih a inspirativní žena, která i po sedmdesátce běhá maratony. Ve svých přednáškách sdílí jednoduché principy, jak mít víc energie, zdraví a radosti každý den.

www.nadejezije.cz

- Záznamy přednášek budou ale k dispozici na HopeTV kanálu YouTube hned následující den po jejich živém odvysílání, takže bude možné realizovat přednášky v termínech a časech, které budou pro váš sbor a místo vhodnější. Také je možné zdravotní a duchovní sérii nabízet lidem postupně, doplněnou o ochutnávku nebo jako přátelské posezení. Přednášky se zdravotní tematikou přednáší Ernestine „Teenie“ Finleyová, manželka Marka Finleyho, a přednášky s duchovní tematikou přednáší Mark Finley. Rádi vás podpoříme grafickými návrhy, plakáty a dalším materiálem podle vašich zvolených parametrů.
- Výbornou variantou k promítání ve sboru je pozvání vašich přátel k vám domů (do takové domácí skupinky), kde budete moci přednášky sledovat na vašem TV, přátele pohostit a také s nimi o tématu diskutovat.

- Další možností je, že by přednášky vaše přátele zajímaly, ale nemohli by se z nějakých důvodů zúčastnit některého z výše popsaných setkání.

Chceme proto připravit možnost, jak jim nabídnout, aby přednášky sledovali ve svém vlastním čase, ve svém domově. Bylo by to prostřednictvím vizitek, na kterých bude QR kód pro přístup k záznamům přednášek na YouTube.

Věřím, že vás některý z těchto způsobů jak nabídnout a přinést naději do životů lidí oslovil a pro některý se rozhodnete. Mnoho lidí už takřka nevěří, že NADĚJE ŽIJE, proto je skutečně důležité znovu představit Ježíše Krista jako toho, kdo je živý a přináší živou naději.

Prosíme o vaše modlitby za celý projekt, za přednášející manžele, ale hlavně za lidi, kteří žijí okolo vás a životně nutně potřebují poznat NADĚJ, KTERÁ ŽIJE.

Будь ласка, давайте, продовжуйте (Bud' láska, prosím, pokračujte ďalej)

L'udovít Činčala, koordinátor pomoci pre Ukrajinu ADRA Slovensko

Po dvoch dňoch cesty sme konečne dorazili do mesta Černihiv, na severe Ukrajiny. Posledný blokpost pred vstupom do mesta. „Posledná otázka – čo veziete?“ „Humanitárnu pomoc,“ odvetil som a odovzdal potrebné dokumenty. Vojak do nich chvíľu pozeral. V dokumentoch stálo, že ADRA je adventistická organizácia.

Zrazu sa pozrel na nás a povedal: „Adventisti siedmeho dňa? Tých poznám. V čase, keď bolo mesto obkľúčené a bolo tu veľmi zle, veľa pomáhali ľuďom. Rozdávali chlieb a humanitárnu pomoc. Dokonca evakovali ľudí.“ Pousmiali sme sa, on mi podal papiere a povedal: **„Будь ласка, давайте, продовжуйте“** („Bud' láska, prosím, pokračujte ďalej“).

Odišli sme, ale tieto slova mi zostali v hlave. Pousmial som sa a premýšľal,

Vojak na
blokposte
v Černi-
hivu

čo by povedal vojak na blokposte v našom meste? Aký presah na spoločnosť má moja viera? Aký účet by mi vystavil za moje kresťanstvo?

Po celom týždni som tento príbeh rozprával ľuďom v miestnom zbere – že som stretol vojaka, ktorý vystavil účet všetkým adventistom v tomto meste za ich kresťanstvo a ich obetavú prácu pre ľudí pod vedením miestneho pastora. V meste je asi šesť zborov. Na záver som dodal: „BUĎ LÁSKA, prosím, pokračujte ďalej.“

Ukrajinci majú jeden výraz – „prosím, BUĎ LÁSKA“, ale je to taký výraz pre všetko. BUĎ LÁSKA. Zdvorilostný výraz, keď o niečo prosíš, či ako odpoveď na niekoho poďakovanie. Taká malá slovná hračka spojená s našim kresťanstvom. BUĎ LÁSKA – v prítomnom čase, nie staň sa, ale buď taký dnes! Dnes a teraz v okamihu buď láskou pre ľudí.

Po troch rokoch pomoci sme si uvedomili, že neodvážame na Ukrajinu len humanitárnu pomoc, ale že za každou krabicou humanitárnej pomoci je príbeh človeka. Za tie tri roky sme sa stali svedkami mnohých príbehov hrdinskej pomoci v hraničných situáciách, ale aj

tichých, láskavých ľudských činov vo chvíľach, keď slová dochádzajú. Všade, kde chodíme, znejú mi v hlave slová toho vojačika z Černihiva – „**Будь ла-ска, давайте, продолжайте.**“ BUĎ LÁSKA, prosím, podte ďalej, pokračujte.

V Auguste tohto roka sme odišli do Chersonu. Dobří ľudia z mesta Martin pod vedením našej dobrovoľníčky Lívie Muntágovej urobili zbierku trvanlivých potravín a hygienických potrieb pre mamičky s deťmi, a tak sme dohodli, že podporíme ľudí v Chersone. Nakoniec sme do Chersonu nemohli ísť, pretože cesta z Mykolajeva do Chersonu je neustále pod útokmi FPV dronov. Za jeden mesiac tam bolo viac ako tisíc útokov dronmi na civilné ciele. Nakoniec sme odišli do Odesy, kde sme s pomocou miestnej cirkvi a pastora Nazara odovzdali pomoc vnútorne vysídleným ľuďom z Chersonu. Naša cieľová skupina boli opäť mamičky s deťmi a naši starkí, ako ich voláme.

No naša cesta do Odesy mala aj iný rozmer. Stala sa súčasťou príbehu jednej rodiny z Chersonu, ktorá býva u nás v Trenčíne už tretí rok. Keď bol Cherson na začiatku vojny pod okupáciou, už sa nedalo odísť smerom na Ukrajinu.

Museli utekať pred vojnou do bezpečia na Krym a potom do Gruzínska, kde však neboli dobré pracovné príležitosti, a tak sa na malom Renaulte aj so svojimi dvoma dcérami vybrali za novým životom cestou okolo celého Čierneho mora cez Istanbul do Európy až na Slovensko. Mama L'udmila teraz sedela s nami v aute a cestovala s nami naprieč Ukrajinou až do Odesy. Často bola potichu a sledovala krajinu okolo seba. Adriana sa jej spýtala: „Čo cítiš, keď prechádzaš svojou krajinou?“ „Adriana, ja necítim nič,“ a opäť mlkvo pozerala z okna na nekonečné polia pšenice, ktoré lemovali našu cestu. Po troch rokoch sa opäť stretla so svojou mamou a sestrou. Stretnutie bolo plné emócií. Nikdy sme nič také nezažili, ale opäť sme počuli – „Buď láska (prosím), nepozerať sa, plačiem...“ Nakoniec sme vzali na Slovensko aj babku Valentínu – do bezpečia k rodine.

V Odesse sme navštívili aj malú kresťanskú základnú školu, ktorá prešla z Chersonu do bezpečnejšej lokality do Odesy už dva roky dozadu. Mala krásny názov: Дієслово в Одесі – Sloveso v Odesse. V Chersone sú deti v škole len online a nie je možné ani zhromažďovanie sa kvôli bezpečnosti. Malá adventistická škola si našla nové

priestory v Odesse, kde je väčšia časť tejto školy ukrytá v podzemí. Deti teda môžu mať vyučovanie aj počas toho, keď znejú sirény, a hlavne sú v bezpečí.

Len o niekoľko blokov a ulíc ďalej sme prechádzali okolo činžiaku, v ktorom bola vyhorená diera od dronu Šahid-136. Do tejto školy sme na konci roku 2024 pomáhali previezť jeden kamión zariadenia, školské lavice, stoly z Nemecka. Nepoznali sme miestnych ľudí, ale pomohli sme. Niekedy nevidíme výsledky našej práce hneď a niekedy sme len súčasťou skladačky, kde nevnímame súvislosti, a až neskôr sa nám podarí vidieť ucelený obraz hotovej mozaiky a dáva nám to zmysel. Teraz sme vnímali ten ucelený obraz krásnej školy pre asi 80 detí. Cítili sme veľkú vďačnosť.

Aj tu sme našli ľudí, ktorí sa starajú o detičky v škole s veľkým srdcom. Pri vstupe do podzemnej časti školy sme opäť počuli: „**Будь ласка, давайте, продолжайте.**“ Pousmiali sme sa a pokračovali ďalej.

„... Škola je otvorená pre každého,“ hovorí riaditeľka školy Олеся

Викторівна (Olesja Viktorivna) s veľkým oduševneným záujmom. „Milujeme naše deti a s oddaným srdcom pracujeme, staráme sa o slúžime týmto deťom. Milujeme svoju prácu, aj keď dnes pracujeme vo veľmi náročných podmienkach. Každý deň sa učíme, každý deň znejú sirény a každý deň s deťmi spievame a spoločne chválime Boha za jeho milosť a ochranu. Rodičia vedia, že ich deti sú v bezpečí.“

„... Obdivujeme, ako dokážu títo ľudia fungovať, a podmienky, v ktorých pracujú a žijú stoja za povšimnutie a našu úctu. Vždy na nich myslíme a pre nás sú to hrdinovia, s ktorými sa na v tejto krajine stretávame veľmi často. Ľudia, ktorí prežívajú nenormálny stres a traumy v každodennom živote. Nesú zodpovednosť nielen za svoje životy, ale dokážu viesť a starať sa o druhých. Nedokážem nič iné, iba ich objať, a potichu verím, že ,po noci príde ráno', keď vyjde slnko a siréna sa už nikdy nezapne...“, hovorí Adriana Činčalová, koordinátorka pomoci pre Ukrajinu v Trenčíne.

A opäť viac ako 1 500 kilometrov cesty domov. Je to dostatočný čas na

oddych, a hlavne na premýšľanie. Myslíme na ľudí, od ktorých odchádzame, a na tie príbehy, ktoré sme opäť počuli a ktorých sme sa dotkli. Ostávajú v našom srdci asi navždy. V hlave sa nám však stále vynára to čarovné slovné spojenie – „**Будь ласка, давайте, продолжайте.**“ „**BUĎ LÁSKA**, prosím, podte ďalej, pokračujte.“

Odchádzame z Ukrajiny, ale vieme, že sa tam vrátíme. Tieto príbehy a osudy ľudí stoja za povšimnutie, ako aj naše kresťanstvo, ktoré práve v týchto chvíľach dáva zmysel.

Moji milí, nezabudnime na to. BUĎ LÁSKA – prosím, podte ďalej, pokračujte! A neprestávajte. Staňme sa láskou pre ľudí v našom meste. Nezabudnime na toto volanie tam, kde sa nachádzame. Vždy myslíme na to, že ak by bol v našom meste blokpost, na ktorom by ma zastavil nejaký vojačík, aká by bola jeho odpoveď na to, kto sú adventisti siedmeho dňa v tomto meste? Položme si ju sami. Môže to byť barometer nielen našej duchovnosti, ale aj našej budúcnosti.

„Kto sa bude usilovať zachovať si život, stratí ho, ale kto ho stratí, ten si ho zachová.“ (Lukáš 17,33; SEB)

Čich – Boží dar pro zdraví i potěšení

Jana Krynská

Pomocí čichu velmi přesně rozlišujeme, co je vůně, co je zápach, a to s velikou individualitou – někomu syreček voní (např. Čapkův pesjek a kočička – KDE JE SYREČEK, TAM JE DOMEČEK), pro jiného to je odpuzující pachový vjem, ale v obou případech slouží k orientaci.

Lidské čichové ústrojí je typický chemoreceptor, jenž zaznamenává i na dálku přítomnost jistých látek v plynném skupenství.

Zvláštní buňky čichového epitelu se nacházejí ve stropu dutiny nosní, horní nosní skořepy a protilehlé přepážky a na pohled se jeví jako nažloutlá, bohatě prokrvená sliznice. Tyto buňky jsou bipolární – každá má na jednom konci 5–20 vlásků (cilií), které jsou pokryty vrstvou hlenu. Hlenový sekret čichový epitel zvlhčuje a současně rozpouští vdechované látky tak, aby se dostaly k receptorovým proteinům. Počet receptorů/čidel je odhadován na mnoho desítek až několik tisíc.

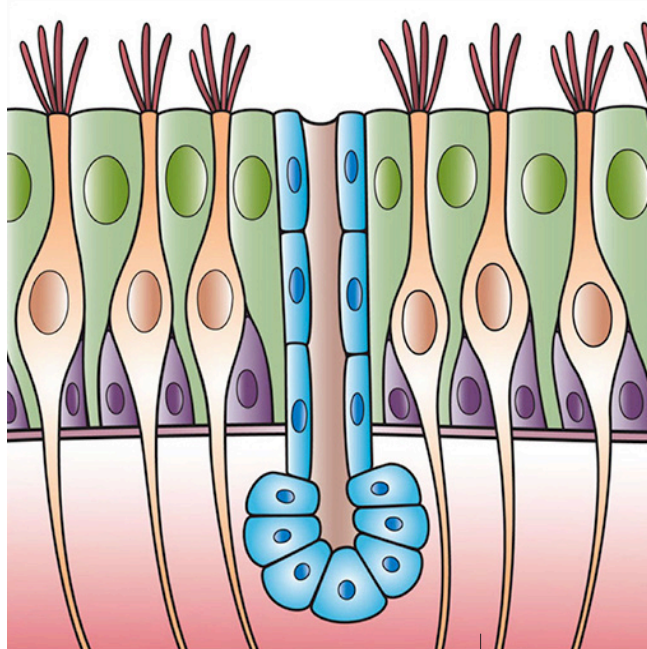
Za objev pachových receptorů a organizace čichového ústrojí byla v roce 2004 udělena Nobelova cena. Jestliže jsou receptory cilií podrážděny vůní, změni svůj elektrický potenciál,

a pokud je elektrická změna dostatečně velká, čichový neuron vyšle do mozku informaci o tom, že byl podrážděn. Informace uložená ve struktuře vůně je podrážděným neuronem „překódována“ do série krátkých elektrických impulzů (akčních potenciálů) vedených axony do mozku. Jedna smyslová buňka je citlivá na více pachových látek, ale ne na všechny, a každá buňka má vlastní spektrum vnímavosti. Výsledný čichový vjem v mozku se skládá ze společného podráždění různých čichových buněk.

Pro uskutečnění vjemu „něco je cítit“ existuje „čichový práh“, který závisí na vlhkosti vzduchu, jeho teplotě a také na typu vdechované látky – mezi látky s nejnižším čichovým prahem se počítá např. česnek. Jsme velmi citliví i na thiole, které se z bezpečnostních důvodů přidávají do zemního plynu, jenž sám o sobě cítit není.

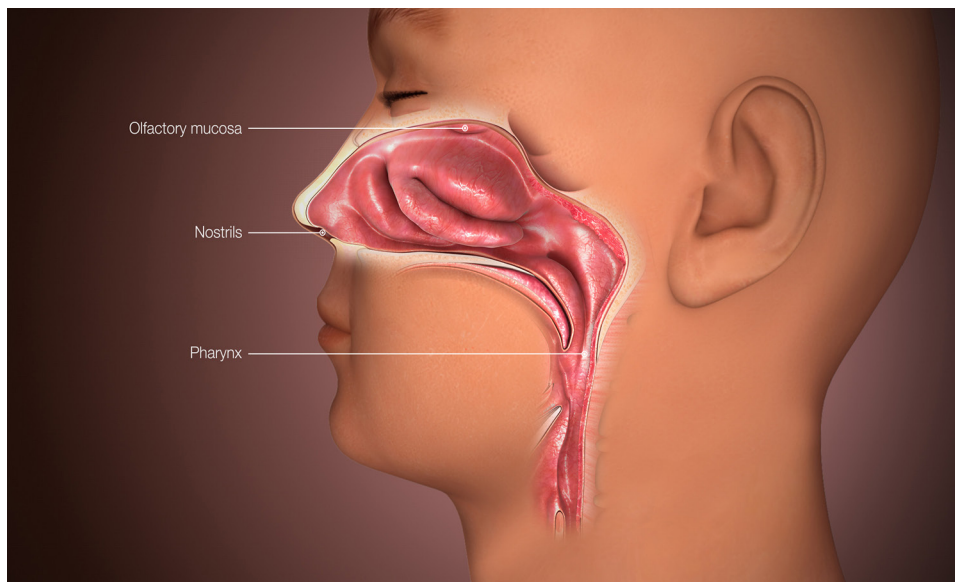
Čichový nerv

Na opačném konci čichové buňky jsou vlákna, která se spojují do čichového

nervu. Vláčna čichového nervu vedou přes dírkovanou ploténku (lamina cribrosa) kosti čichové do párových výčlepek koncového mozku, označovaných jako čichové stonky (bulbi olfactoria), a dále do mozkové kůry. Čichová oblast kůry je spojena s řadou dalších oddílů

Stavba čichového epitelu: bipolární receptorové buňky s řasinkami, mezi nimi podpůrné buňky (zeleně) a kmenové buňky (fialově)

mozku. Spojení s hypothalamem umožňuje slzení či kýchání následkem čichání dráždivých látek, ale i produkci slin při ucítění vůně pokrmu. Spojení s limbickým systémem se projevuje emocionálním zabarvením mnoha čichových reakcí (např. pozitivní reakce na příjemnou vůni květin nebo pokrmů, ale i negativní reakce na nepříjemné pachy).

Role čichu

Ačkoli čichový epitel člověka zaujímá plochu cca 4 cm² a je schopen rozlišit více než 5 000 různých látek, jsme řazeni mezi živočichy s relativně málo vyvinutým čichem. Citlivost smyslových buněk

čichu je zesilována estrogeny (větší čichovou citlivost mají ženy) a slábne ve stáří. Ke změnám citlivosti dochází

Budme za svůj
čich – malý, ale
potřebný a biologicky
významný
mysl – vděční.

také v průběhu života. Příjemná vůně miminek po narození se vytváří již v mamčině těle a současně novorozenci říká, kdo a kde jeho maminka je. Čich postupně přebírá roli aktivace slin a žaludečních šťáv při příjemných vůních, nebo naopak nepříjemnými pachy upozorňuje, že jídlo je zkažené.

Další významná role čichu je kontrola hygieny (pot aj.). V období hormonálních změn v pubertě vzniká osobitý pach, který je pro určitého jedince typický a který má vliv i na sexuální chování (někdo nám voní, a někdo ne). Vliv má i genetika a výchova, čich může mít vliv i na sociální chování a všeobecný charakter afektů. Čich nás informuje i o zdravotním stavu jedince („dýchni na mne“)

a o stavu prostředí (odér při vstupu do místnosti). Je známo, že každému voní něco jiného a také, že adaptace čichu je velmi rychlá – po chvíli si pachy uvědomujeme méně, neboť dochází k chemické desenzibilizaci receptorů a asi po jedné minutě i k adaptaci neuronální. Čichové informace a varování jsou velmi rychlé, rychlejší než sluchové či oční.

Čichové vzpomínky jsou nejvýraznější a nejdéle trvající, přiřazují pach k zážitku či emoci a můžeme si je vybavit i po létech. Budme za svůj čich – malý, ale potřebný a biologicky významný mysl – vděční.

Kéž jsme druhým životodárnou vůní vedoucí k životu (2K 2,14–17).

Nakolik si ceníte svůj čich?

Jana Krynská

Je vůbec ten malý smyslový orgán – čich – pro život důležitý? Řada lidí jej považuje za nepodstatný, ale ukazuje se, že schopnost vnímat pachy a vůně souvisí s naším duševním zdravím, pamětí i dalšími procesy.

Vroce 2022 byla v USA provedena studie, kdy účastníci pomocí dotazníkového šetření odpovídali na otázky zjišťující, nakolik si cení svých smyslů (čichu, sluchu a zraku). Šetření se zúčastnilo 188 studentů vysokých škol a 219 dospělých z běžné populace. Byli postaveni před následující volbu.

Měli si vybrat, zda by se raději vzdali daného smyslu než svého mobilu, částky 10 tisíc dolarů, své oblíbené stránky na sociálních sítích, oblíbené streamovací platformy, on-line nakupování, vysněné dovolené, domácího mazlíčka, svých vlasů nebo malíčku své levé nohy.

Jaké rozhodnutí byste udělali vy?

Ukázalo se, že čich byl považován za méně důležitý než zrak či sluch, ale co více – čtvrtina studentů uvedla, že by se raději vzdala čichu než svého mobilu! Téměř polovina dotázaných žen by raději nic necítila, než aby přišla o vlasy, a skoro polovina účastníků by vyměnila čich za svého domácího mazlíčka. Pětina respondentů by se pro 10 tisíc dolarů čichu vzdala a každý desátý by místo něj raději vyjel na vysněnou dovolenou. Co s tím?

Čich a jeho ztráty

Odhaduje se, že ztrátou čichu (anosmií) trpí až pět procent světové populace a až u pětiny může být snížena čichová schopnost.

A vzpomeňme si – dočasná ztráta čichu postihla některé i během onemocnění covidem-19 a k obnovení došlo až za poměrně dlouhou dobu. Proč?

Virus a dlouhodobá imunitní odpověď na něj poškozuje buňky důležité

Čtvrtina studentů uvedla, že by se raději vzdala čichu než svého mobilu.

pro regeneraci čichových neuronů. Ty jsou přítomny na sliznici nosního epitelu jako buňky kmenové, diferenciací z nich vznikají buňky zárodečné (progenitorové) a posléze i čichové neurony. Schopnost jejich regenerace je obrovská, neboť olfaktorické nervy jsou vůči zevnímu prostředí (toxiny, chemikálie, infekce) velmi zranitelné a my dobrou funkci čichových nervů potřebujeme.

Čichová schopnost klesá i s věkem. U starších lidí se pojí se zvýšeným rizikem deprese, ačkoliv stále není jasné, proč. Částečná či úplná ztráta čichu také bývá časným projevem neurodegenerativních onemocnění, jako jsou Alzheimerova či Parkinsonova choroba, a to i roky před manifestací jakýchkoli symptomů narušujících tělesné či mozkové funkce.

Spojení čichu s pamětí a emocemi

Pachové vjemy se zachycují pomocí čichových neuronů nosní sliznice

a aktivují nervové signály vedoucí do čichového bulbu předního mozku. Ten je

Čichová schopnost klesá i s věkem.

propojen s limbickým systémem, jenž zahrnuje amygdalu, naše emoční centrum, a hipokampus, kde se tvoří vzpomínky. Zajímavým způsobem pomocí funkční magnetické rezonance bylo v roce 2004 dokázáno, že pokud byla řeč spojena s vůní, která měla pro účastníce výzkumu osobní význam, byla aktivita těchto nervových struktur významně vyšší. Proto nás vůně sušeného sena automaticky přenesou do léta a vůně vanilkových rohlíčků do vzpomínek na Vánoce, a naopak, slova mohou typickou vůni vyvolat.

Čichový trénink

Čichový trénink se osvědčil u pacientů s postcovidovou ztrátou čichu, vedl ke zlepšení schopnosti detekovat a rozlišovat pachy. Během tréninku pacienti čichají po dobu asi 20 sekund k výrazným, jasně definovaným vůním (esence různých květů, citrusů, koření nebo ovoce), a to nejméně 2× denně po dobu 3–6 měsíců. Během čichání se pacient soustředí na vzpomínku na vůni a snaží se vybavit si informaci o vůni a její intenzitě. Tento proces by měl pomáhat s reorganizací nervových spojení v mozku, ale přesný mechanismus se zatím nepodařilo objasnit.

Za kolik byste se svého čichu vzdali – a vzdali byste se jej vůbec?

Připraveno podle článku „Čichám, čichám člověčinu aneb k čemu nám slouží čich“ ze serveru www.proLékaře.cz/ Novinky ze dne 19. 5. 2025 a dalších materiálů.

Helfštýn 2025

Lukáš Jureček,
vedoucí Klubu Pathfinder v Moravskoslezském sdružení

Tak jako není žádný kluk, který by neobdivoval statečného krále Davida, tak asi není ani žádná holčička, a nejen holčička, která by netoužila být krásná jako královna Ester. Její příběh zná skoro každý a slyšeli jsme jej snad už stokrát.

Ale přesto, anebo právě proto, si tuto biblickou knihu vybrala skupina vedoucích z ostravského okrsku jako téma letošního Helfštýnu. Chtěla tak dětem poodkrýt skryté poselství o Boží trpělivosti se svým lidem, o jeho lásce k nám a předivných cestách vysvobození a záchrany. A pojali to velmi netradičně.

Výroční setkání dětí Moravskoslezského sdružení Klubu Pathfinder, na které pravidelně přijíždí více než tři sta účastníků, se tak proměnilo ve filmové studio, kde „slavní herci“ v čele s „režisérem“ natáčeli právě film o královně Ester. Práci filmařů však neustále přerušovala všetečná reportérka

„Televize Babylon“, která svými otázkami směřovanými nejen na „režiséra“, ale i k samotným postavám příběhu, dávala dětem příležitost přemýšlet, proč jednotlivé osoby jednaly tak, jak jednaly, či jak se v příběhu objevuje Bůh, i když tam jeho jméno není nikde zmíněno.

Podněty k zamyšlení střídaly vtipné scény i spousta aktivit pro děti, včetně velké odpolední hry, kdy se účastníci na chvíli stali posly nesoucími zprávu „ke všem národům a do všech jazyků

světa“. Celý příběh pak vyvrcholil velkou večerní oslavou Boha za jeho záchranu, kterou uzavřel lampiónový průvod a malá noční hra.

K slavnostní sobotní bohoslužbě však patřila ještě jedna významná událost: předání „helfštýnovských oskarů“. Nechyběly limuzíny ani červený koberec, ale nejdůležitější byly v této části samotné děti, přesněji

jednotlivé oddíly, které již předem zaslaly vlastní minutový trailer na knihu Ester. Odpovědná porota složená z profesionálů studia HopeTV našla

důvod ocenit každé dílo, a tak se z ceny mohli radovat úplně všichni.

A i když nám nakonec nedělní hru, inspirovanou „babylónským úředním šimlem“, vydatně skrápěl déšť, věřím, že na radosti dětí to nic neubralo a že se již teď všechny těší na ten příští ročník tak jako já.

A ještě něco bych rád na závěr napsal: Jsem Pánu Bohu nesmírně

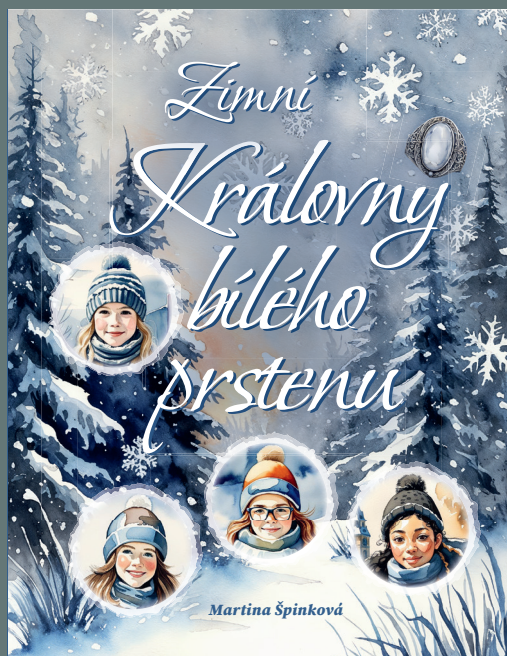

vděčný, že nám zachoval příběh královny Ester, protože v něm vidím, že není okamžik, kdy by o svém lidu nevěděl a nepracoval na jeho záchraně a spasení.

Videozáznam z letošního Helfštýnu můžete zhlédnout na YouTube kanálu CASD Ostrava-Zábřeh.

Martina Špinková

Zimní Královny bílého prstenu

Zdá se, že vzácný prsten s měsíčním kamenem je navždy ztracen. Královny bílého prstenu – Ella Kleinová, Anička Kamínková, Tereza Ptáčníková a Karolína Neuwirthová – se naučily obejít i bez něj.

Dívky však postrádají nejen prsten, chybí jim také moudrá průvodkyně Ohnipírko. Navíc to vypadá, že je už nic objevného ani nečeká – žádné další napínavé úkoly, překvapivá odhalení či nelehká práce s proměnou vlastní povahy. Ještě však stále mají jedna druhou. Ale na jak dlouho? Kdo může jejich nerozlučné přátelství narušit? Co Královny ohrozí více než ztráta prstenu? Jaké dosud netušené a nebezpečné nástrahy na dívky čekají? Podaří se jim překonat všechny překážky, a dokonce získat Prsten Královen zpět?

Zůstaňte Královnám bílého prstenu nablízku a prožijte s nimi napínavý zimní příběh plný dobrodružství, odvahy a skutečného zápasu o srdce jedné z nich.

16,5 × 21,5 cm / 140 stran / tuhá vazba

Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz

Objednávky přijíma Vydavateľstvo a nakladateľstvo ADVENT-ORION, spol. s r. o.,
e-mail: objednavky@adventorion.sk, tel.: 043/42 82 670, www.adventorion.sk